

rigtigt forstået, at hr. Lars Barfoed rent faktisk siger, at så kommer de med i Adoptionsnævnet i stedet for? Det var det, jeg spurgte om.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ja tak, vi får svar fra hr. Lars Barfoed nu.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Nej, hvis fru Lissa Mathiasen har hørt det, så har jeg været dårlig til at forklare mig. Jeg har ikke sagt, at vi nu har tænkt os at udvide Adoptionsnævnet, jeg har bare nævnt Adoptionsnævnet som et eksempel på, at her er altså stadig væk en gruppe personer, som kan deltage i varetagelsen af de her opgaver. Derudover er der alle disse enkeltpersoner og organisationer ude i det offentlige rum, som er interesseret og engageret i sagen, som helt præcist også fortsat kan gå ind og deltage i debatten og tage initiativer.

Må jeg så ikke sige til fru Elisabeth Arnold, som jeg ikke fik lejlighed til at svare før, at jeg ikke har talt om, at disse officielle råd og nævn alle sammen har groet i den socialdemokratiske have. Der er endda en hel del af dem, som vi også fra konservativ side har været med til at oprette i sin tid, men nu foretager vi altså en gennemgribende vurdering af tingene.

Og så bliver jeg også bedt om at redegøre, vist også af fru Elisabeth Arnold, for, hvorfor regeringen gerne vil oprette et miljøvurderingsråd. Jeg ved ikke, om formanden tillader, at vi går ind i en nærmere debat om den problemstilling på nuværende tidspunkt, men det gør vi, fordi vi finder, at der er behov lige præcis på det område for det. Det, at man sanerer råd og nævn, betyder ikke nødvendigvis, at man aldrig nogen sinde mere vil oprette nogen som helst råd og nævn i det her samfund, så langt er vi dog ikke gået.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Da SF's ordfører, fru Anne Bastrup, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre vores synspunkter på hendes vegne.

Kl. 15.25

Det her råd er jo kommet til verden på en noget speciel måde i forhold til den måde, vi oftest arbejder på i Folketinget. Det er jo sådan, at den måde, vi arbejder på i Folketinget, hvor vi deler os efter anskuelser – og sådan har det været i de

over 200 år, vi har kendt noget parlament af lignende art som det her – er, at så placerer man sig også politisk efter anskuelser forstået på den måde, at en fløj måske ønsker noget og en anden fløj noget andet, og så stemmer man om det.

Men så sker det en gang imellem, at der går ligesom lidt saglighed i det, dybest set måske ved, at nogle mennesker, som er ordførere på et område, bliver enige med sig selv om, at uanset hvilken fløj man tilhører, så kan man egentlig godt se, at det her er da ikke sådan noget storpolitisk noget, det er da ikke sådan, som skattepolitik f.eks. kan være, at det er noget med at fordele penge fra nogen til nogen. Næ, her er et område, som vi ud fra nogle almenmenneskelige betragtninger må kunne blive enige om.

Og det er klart, at en regering altid vil være lidt bekymret for, at sådan noget kan ske, fordi en regering vil helst styre processen, og sådan er det, ligegyldigt hvilken regering det er. Og ikke bare en regering vil gøre det. I dag – og det har der været en tendens til i de senere år, men den er forstærket – er det jo selvfølgelig specielt Finansministeriet, der vil styre hele processen.

Men der var så nogle mennesker dengang, der fandt ud af – takket være nogle græsrodder ude i samfundet, der sagde, at her var noget, man skulle tage at gøre noget ved – at der var altså noget her, som vi virkelig kunne underbygge. Og så kom de med et projekt, som så efterhånden blev hele kredsen af retsordføreres projekt, og efterhånden endte det med at blive hele Folketingets projekt.

Den måde, man organiserede det på, det var i virkeligheden, at man tog det civile samfund og gav det en tilskyndelse, en indsprøjtning også af økonomisk art, til, at de blev organiseret på en eller anden måde. Og selvfølgelig er det ikke noget med, at man ikke kan organisere sig uden det dér råd, det kan man da stadig væk, men den måde, man tænkte på dengang, var virkelig tænkt ud fra, at her er noget, som vi i fællesskab kan blive enige om.

Nu har vi så den modsatte proces, at vi har en regering, der uanset det saglige indhold i det bare tager listen: Hvor mange råd er der? Vi skal have så og så mange. Jeg vil skønne, at man i Finansministeriet har sagt: I skal nå det og det antal, og måske har det været sådan, at i hvert ministeriums regi skal der være en procentdel, der falder væk. Og kan man ikke opnå det på den ene måde, så gør man det på den anden måde ved at tage lidt flere med. Og det er naturligvis en usaglig måde at gå frem på.